

Capitolul 18-19

Prinderea, judecarea și răstignirea lui Isus

- 18:1-19:42 -

Această subsecțiune ne prezintă prinderea, judecarea și răstignirea lui Isus. Observăm de la o primă lectură un leitmotiv: *ca să se împlinescă ce este scris sau ce a spus Isus*. Cuvintele lui Isus sunt puse alături de cuvintele Scripturii. Prin răstignirea Sa s-au împlinit atât profețiile Vechiului Testament, cât și propriile profeții despre Sine. Ioan nu ne descrie pur și simplu cum s-au întâmplat lucrurile ci, de fiecare dată, insistă pe o anumită temă din miezul evenimentelor. De exemplu, în pasajul 18:1-27 este evidențiată grija lui Isus pentru ucenicii Săi în contrast cu dezorientarea și comportamentele rușinoase ale acestora.

Isus a plecat cu ucenicii Săi dincolo de pâraul Chedron. Ne aducem aminte de David cum părăsea Ierusalimul alături de ostașii lui și trecea pâraul Chedron. David era prigonit de fiul Său Absalom. Isus avea să fie răstignit de cei pe care i-a creat. La fel, ca și David, Isus avea să se smerească înaintea lui Dumnezeu și să primească cu demnitate paharul din partea Tatălui. Capitolele din Samuel care ne descriu plecarea lui David din Ierusalim ne uimesc prin demnitatea și smerenia din sufletul lui David. El recunoaște pedeapsa care vine din partea lui Dumnezeu din pricina păcatelor sale, dar nu își pierde nădejdea. El crede că Tatăl nu vrea să îl nimicească, ci, chiar pedeapsa care vine din partea Lui, va lucra spre bine. El se detașează de oamenii care Îl urăsc, vede că totul vine din partea Domnului, singurul în care Își pune nădejdea. Isus recunoaște în evenimentele din viața Lui, paharul din partea Tatălui. De data aceasta paharul nu era o consecință a propriilor păcate (care nu existau), ci a păcatelor celorlalți. Cu toate acestea, la fel ca David, ia paharul cu hotărâre, demnitate și smerenie, căci era paharul care venea din partea Tatălui. Este excepțională perspectiva lui Isus. El nu vedea doar oameni care Îl urau fără teme și care doreau să Îl omoare deși El le făcuse bine. El nu vedea doar nedreptatea care i se făcea. Nu, ci El vedea în ce se întâmplă paharul pe care I-L dădea Tatăl să-l bea. Nedreptatea era reală, și Domnul avea să judece pe cei care îl prigoneau. Dar Isus nu rămâne doar la acest plan. El știa că Tatăl este suveran și că nimic nu se întâmplă fără voia Sa. Mai presus de toate, paharul venea din partea Tatălui, și tocmai pentru că venea din partea Tatălui trebuia sorbit până la capăt. Dacă Tatăl, care-L iubea îi dădea acest pahar, atunci paharul trebuia sorbit. Încrederea deplină a lui Isus în dragostea Tatălui l-a determinat să meargă înainte pe drumul crucii. Vocea blândă a Tatălui Îl încuraja: va fi spre bine, nu vei regreta niciodată, merită să mergi pe drumul crucii, el te va duce la slavă și va aduce bucuria eternă a unei Mirese desăvârșite.

Pasajul creionează și grija lui Isus față de ucenici. Când Isus le răspunde: Eu sunt! Toți vrăjmașii Lui cad la pământ. În mod evident, Isus ar fi putut să scape, Și-ar fi putut folosi puterea pentru a Se izbăvi pe Sine. El refuză acest lucru. El alege de bunăvoie să bea paharul ce venea din partea Tatălui. Însă El Își folosește puterea pentru a-i izbăvi pe ucenici: V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă. Ioan nu uită să ne aducă aminte că astfel s-a împlinit vorba pe care Isus o spusese în rugăciune: N-am pierdut pe niciunul din aceia pe care Mi i-ai dat. Isus știa că, dacă ucenicii ar fi fost prinși, încercarea ar fi fost prea mare pentru ei. Situația era prea tulburătoare pentru a ști să își adune resurse pentru a rezista unei astfel de încercări. Credința lor ar fi pierit probabil. Isus, Cel care îi păzea de cel rău, i-a păzit și de

încercări mai mari decât puteau duce. Iată că protecția lui Isus are și o dimensiune fizică. Isus le-a protejat viața, dar instituții-a protejat și de situații și contexte prea dificile pentru ei. Încercarea era deja destul de mare pentru ucenicii pentru a le zgudu credința. O încercare în plus în aceste momente i-ar fi strivit. Isus însă îi izbăvește. Doamne, îți mulțumesc pentru că m-ai păzit de contexte care mi-ar fi putut distruge credința. Sunt om și sunt slab, dă-mi Doamne doar ce pot duce, și ia aminte la slăbiciunile mele. Nu sunt erou, ci un om supus slăbiciunii. Sunt vulnerabil și sunt mii de contexte cărora nu le-aș putea face față acum. Îngăduie doar paharul pe care îl pot sorbi acum!

Petru dă dovadă de curaj. Vrăjmașii erau în superioritate numerică. El nu ezită să ridice sabia pentru a-l apăra pe Isus. Dar nu aceasta era dorința lui Isus. Isus alesese de bunăvoie calea crucii. Isus nu ripostează, ci merge înainte ca un miel dus la tăiere. Reacția lui Isus îl dezorientează pe Petru. Dacă Isus nu este de acord cu poziția celui care luptă cu sabia în mână, ce atitudine să adopte? Neînțelegând rațiunea crucii, Petru devine dezorientat și în cele din urmă va fi copleșit de teamă și se va lepăda de Isus.

Observăm în acest pasaj cum se împlinesc toate cuvintele lui Isus:

- Iuda l-a vândut.
- El a ales de bunăvoie drumul crucii.
- El i-a păzit pe ucenici ca nici unul să nu se piardă.

Această temă este evidențiată și de următorul pasaj: 18:12-27. Acesta pune în lumină demnitatea lui Isus și credințioșia Sa față de ucenici cu teama și lepădarea lui Petru. Într-adevăr, iată structura acestui pasaj:

- 18:12-18 – Petru **se leapădă** o dată.
  - 18:19-24 – Isus răspunde cu demnitate ***și nu-i trădează*** pe ucenici.
- 18:25-27 – Petru **se mai leapădă** de două ori

Este laudabil faptul că Petru nu vrea să-l părăsească pe Isus. El era cel mai curajos dintre ucenici, și poate chiar Îl iubea cel mai mult pe Isus. El își asumă un mare risc intrând în casa marelui preot în mijlocul lupilor. Spre deosebire de Ioan, el nu beneficia de protecția de care se bucura acesta în casa marelui preot. Petru a încercat să-și dovedească devotamentul față de Isus intrând în casa marelui preot. Dar el nu era pregătit să se confrunte cu testele ce-l așteptau. Pe de o parte se încredea în sine, și subestimase puterea vrăjmașului. Este una să faci pe eroul în afara luptei. În mijlocul luptei s-ar putea să fie altfel. Acum era ceasul întunericului și se dezlănțuiseră lumile demonice. Teamă și dezamăgirea băteau cu putere la inima sa. Viteazul Petru se vede neputincios și este învins de glasul unei slujnice. Curajosul Petru este umilit și îngenuncheat de o slujnică. Puterea sa s-a dovedit ca fiind mai mică decât o estimase el. Pe de altă parte, Petru nu știa să își asume asemenea lui Isus statutul de miel. Dacă nu avea voie să riposteze, ce putea face altceva? Neștiind să își asume statutul de miel, era dezorientat și lipsit de puterea harului care se revarsă doar spre cel care face voia lui Dumnezeu.

Căderea lui Petru oglindește neputința umană și înfrângerea omului în fața atacului celui rău. Înfrângerea lui Petru este și înfrângerea noastră. Oricare dintre noi ar fi fost acolo, ar fi sfârșit cel puțin la fel de lamentabil. Omul lipsit de har, doar cu puterea sa de partea lui, este mai slab decât își poate închipui. Lucifer îl va doborî cu ușurință, îl va prinde ca pe o pradă ușoară, îl va umili și va râde de înfrângerea lui. Nici unul dintre noi nu dorește să treacă prin ce a trecut

Petru. Totuși, vom trece de fiecare dată când vom fi mândri și vom respinge oferta harului lui Dumnezeu, vom sfârși ca Petru. Înfrângerea lui Petru este înfrângerea noastră a tuturor. Mă regăsesc în ea și aduce smerenie sufletului meu. Îmi arată cine sunt și cât pot fără harul de sus. Ea ne aduce aminte de propriile înfrângeri. Sunt înfrângeri care vin în urma deciziei noastre încăpățănate. Deși știm că este rău, alegem să facem răul. Dar alte dați dorim sincer să facem binele, însă păcatul ne târăște, ne trânteste la pământ și ajungem să facem exact ce nu ne-am dorit să facem. În acel moment, umilința și rușinea este maximă. Dar este o umilință de care avem nevoie. Este o umilință care ne poate face bine. În cele din urmă, înfrângerea lui Petru l-a adus din nou pe drumul harului și al încrederii în Isus. El Îl contrazisese cu câteva ore în urmă pe Isus afirmând că este gata să își dea viața pentru Isus. Dar iată că Isus avea dreptate. Cântecul cocoșului i-a adus aminte de cuvintele lui Isus. Înfrângerea sa a făcut să strălucească adevărul din cuvintele lui Isus. În acest moment al umilinței, Petru ar fi putut, tot din mândrie, să nu își accepte căderea, și să cadă în disperare până la sinucidere, sau ar fi putut (cum a și făcut de altfel) să aleagă calea smereniei și să își accepte neputința și slăbiciunea și să fugă cu disperare spre harul pe care acum îl putea conștientiza ca fiind singura sursă a biruinței.

În contrast cu umanitatea învinsă și umilită, oglindită în lepădarea lui Petru, strălucește biruința lui Isus asupra lumii. Mulți văd în creștinism religia lașilor și a celor ce sunt papă lapte și întorc și celălalt obraz. Cu toate acestea, istoria nu a înregistrat un comportament mai demn și mai curajos decât cel al lui Isus când era bătut și interogat de vrăjmașii Lui. Isus nu se lasă intimidat, nu se lasă umilit, nu îngenunchiază în fața fricii și durerii, nu cerșește mila și îndurarea, nu lingușește, nu își trădează prietenii. Ba mai mult, răspunde cu inteligență și demnitate care închide gura vrăjmașilor lui. El nici nu se coboară la nivelul vrăjmașilor lui, ajungând ca ei. Nu le rostește cuvinte de ocară, nu îi batjocorește și nici nu se lasă orbit de ură și resentimente. Isus este demnitatea Însăși. Literatura omului nu a așternut pe hârtie până la scrierea Evangheliilor un comportament atât de demn, iar după Isus cele mai frumoase scrieri în acest sens se inspiră din modelul desăvârșit al lui Isus. Isus nu își trădează ucenicii. Chiar dacă Petru tocmai se lepădase de El, Isus preferă să ia o palmă și să fie chinuit de vrăjmași, decât să își trădeze prietenii. El evită cu eleganță subiectul legat de ucenici și dirijează discuția în mod inteligent spre altceva. Nu cei care îl interogau dirijează discuția, ci El. El deține de fapt controlul și este stăpân pe situație. El este deasupra contextului și domnește cu demnitate. El nu se conformează interogatoriului și îi interoghează el pe vrăjmașii lui pentru a le scoate la iveală lipsa de onestitate: *„Eu am vorbit lumii pe față; pentru ce Mă întrebi pe Mine? Întreabă pe cei ce M-au auzit despre ce le-am vorbit; iată aceia știu ce am spus”*.

Și atunci când Isus primește o palmă, ne ia prin surprindere. Iată că Cel care a dat porunca să întorcem și celălalt obraz, nu Îl întoarce și îi spune celui ce l-a lovit: *„Dacă am vorbit rău, arată ce am spus rău; dar dacă am vorbit bine, de ce mă bați?”*.

Înțelegem deci că porunca cu întoarcerea obrazului are o anumită semnificație și nu trebuie interpretată și generalizată în sens literal. Da, sunt anumite situații în care ea poate fi împlinită și în sens literal. Dar nu tot timpul. Isus ne vorbește mai degrabă de **o atitudine** în fața răului care ți se face. Isus nu întoarce celălalt obraz. El nu ripostează cu ură, dar nu se lasă călcat în picioare. El nu se lasă intimidat nici de marii preoți, nici de Pilat. Pentru toți are un răspuns care îi dovedește nevinovăția și închide gura acuzatorilor. Cuvintele sale se adresează conștiinței vrăjmașilor Lui și în ele se ascunde speranța că aceștia se vor întoarce la Domnul. Isus nu vrea doar să Își arate superioritatea față de acuzatori și să-i umilească. Da, El vrea să le arate că El

este deasupra, că El este Dumnezeu, iar ei oameni, dar vrea și să îi recupereze. Cuvintele sale sunt unelte ale harului pentru mântuirea acuzatorilor lui.

Acest pasaj ne oferă două pahare. Pe de o parte paharul smereniei pe care îl sorbim atunci când analizăm căderea rușinoasă a lui Petru și ne regăsim în ea. Pe de altă parte paharul nădejdi atunci când medităm asupra biruinței Lui Isus care poate opera prin har și în viața noastră. Observăm cum Ioan insistă în prima parte a capitolului 18 cum toate cuvintele rostite de Isus înainte de răstignire s-au împlinit cu o precizie astronomică:

- Isus a mers de bunăvoie spre cruce. El nu fost pur și simplu prins. El Și-a folosit puterea să-i apere pe ucenici, dar nu și să Se apare pe Sine.
- Iuda l-a vândut.
- Ucenicii au fost protejați de atacuri prea mari pentru ei și credința lor nu s-a pierdut.
- Petru s-a lepădat de El de trei ori înainte să cânte cocoșul.
- Isus a biruit lumea. El nu S-a lăsat intimidat, și nu a făcut nici un compromis. A sorbit paharul suferinței în sfințenie și cu demnitate dumnezeiască.

Ioan fusese un martor ocular. Evreii găseau o pricină de poticnire în moartea lui Isus. Cum era posibil ca Mesia să fie prins și omorât de vrăjmași? Ce fel de Mesia era acesta? Primul răspuns pe care îl dă Ioan la această întrebare este că Isus și-a asumat crucea. El știa dinainte tot ce se va întâmpla. Tot ce a profețit El despre moartea Sa s-a împlinit până la cel mai mic detaliu. Isus nu a fost luat prin surprindere. El era un actor conștient și și-a asumat destinul crucii.

Prima parte a capitolului 18 este o lecție așa de importantă pentru noi. Petru este pus în contrast cu Isus. Dar în Petru se oglindește întreaga umanitate. Avem două reacții atât de diferite în fața crucii: reacția omenească și cea dumnezeiască în fața suferinței:

Omul	Fiul
Perspectivă îngustă, limitată la ceea ce se vede	Perspectivă cerească, ancorată în planul Tatălui
Oamenii sunt problema, dușmanii!	Paharul vine din partea Tatălui!
Ură, răzbunare, violență!	Iertare, stăpânire de sine!
Teamă și intimidare	Curaj și demnitate
Minciună în fața presiunii	Adevăr în ciuda presiunii
Trădare	Devotament, credincioșie
Umilință, rușine	Demnitate, sfințenie

Următoarea subsecțiune: 18:28-19:16 ne prezintă confruntarea dintre Pilat și Isus și condamnarea la moarte a lui Isus. Este un tablou de o frumusețe rară, care îți taie respirația. Pe de o parte admiri fără să te mai sature demnitatea și răspunsurile dumnezeiești ale lui Isus; pe de altă parte te tulbură slăbiciunea, perversitatea și lipsa de verticalitate a oamenilor. Tabloul este

așa de frumos încât îl citești fără să te sature și este dificil să Îl comentezi. Observăm principalele teme ale pasajului.

Ioan insistă în primul rând pe nevinovăția lui Isus. Iudeii nu reușesc să formuleze o pâră credibilă împotriva lui Isus, iar Pilat îl consideră vinovat și vrea să îi dea drumul. Dar nu doar atât. Ioan insistă și pe capacitatea lui Isus de a-și dovedi nevinovăția. Isus alege să tacă. Spre deosebire de Pavel pe care îl vedem în fapte că se apară fără să ezite în fața acuzatorilor săi, Isus mai mult tace. Am mai comentat în altă parte acest contrast. Isus nu era un simplu profet, și nici un martir. El era Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii și făcea acest lucru de bunăvoie. De aceea alege să tacă pentru a arăta lumii că Își asumă destinul crucii și Își dă viața de bunăvoie. El împlinește Scriptura care vorbea despre mielul de jertfă: *„Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor care o tund: n-a deschis gura.”* (Is.53:7)

De aceea Isus refuză să se apere prea mult. Totuși rostește doar câteva cuvinte în favoarea Sa. Suntem uimiți de faptul că aceste puține cuvinte au puterea să îl tulbure pe Pilat și să-l convingă de nevinovăția sa. Dar dacă Isus ar fi ales să vorbească asemenea lui Pavel și Să se apere cu toată înțelepciunea Sa de Dumnezeu? Cuvintele adevărului au putere. Pilat este răscolit de ele. Deși era în interesul lui să facă pe plac Iudeilor și deși era păgân, conștiința sa este trezită de cuvintele vieții. Ioan ne așează din nou înaintea ochilor tema capacității ființei umane de a recunoaște glasul Creatorului. Când Pilat află de la Iudei că Isus – a numit pe Sine Fiul lui Dumnezeu, el nu începe să râdă și nu îl face pe Isus nebun de legat. Dimpotrivă i-a fost și mai mare frică, a venit la Isus și l-a întrebat cu toată seriozitatea: De unde ești Tu? Ce putere au cuvintele rostite de Isus! Strălucește din nou demnitatea și curajul lui Isus. El nu se lasă intimidat de Pilat și îi răspunde la întrebările lui cu alte întrebări. Pilat, deși era cel în situația de putere, este cel tulburat de întrebările primite, pe când întrebările uneori arogante și amenințătoare ale lui Isus, nu reușesc să aducă nici o fărâmbă de ezitare în Isus.

Pasajul reliefează un nou contrast. De data acesta nu este pus în contrast Petru cu Isus, ci Pilat, marii preoți și mulțimea cu Isus. Frumusețea lui Isus contrastează izbitor cu slăbiciunea și josnicia omului. Isus rămâne demn și credincios adevărului. Ceilalți oameni calcă adevărul în picioare și se dedau la compromisuri respingătoare de dragul interesului personal. Marii preoți nu intră în sala de judecată ca să nu se spurce înainte de Paște, dar în același timp doresc să omoare un om nevinovat. Ei apoi îl manipulează pe Pilat invocând în mod indirect amenințarea din partea Cezarului: Oricine se fac pe sine împărat, este împotriva cezarului. Ei nu sunt interesați de o judecată dreaptă, ci ei vor ca Isus să moară cu orice preț. În cele din urmă pentru a-L manipula pe Pilat până la capăt rostesc niște cuvinte incredibile: Noi n-avem alt împărat decât pe Cezar! Un iudeu de rând nu ar fi rostit nici sub tortură așa ceva. Ei erau marii preoți și îi urau pe romani până la moarte. Cu toate acestea se umilesc pe ei înșiși și rostesc cu ipocrizie și nerușinare aceste cuvinte. Unde este demnitatea? Mulțimea se dovedește și ea slabă, manipulabilă și perversă. Marii preoți erau invidioși pe Isus. Mulțimea era dezamăgită de Isus. Ei își pusese speranța că El la va împlini poftele lor și dorințele lor idolatre. Dar Isus nu se putea proteja nici pe sine. Atunci ei îl urăsc pe Isus și îi doresc moartea. Dar nu doar atât. Ei sunt gata să aleagă eliberarea lui Baraba care era un tâlhar și resping eliberarea lui Isus. Adevărul este din nou călcat în picioare cu brutalitate. Orice om, dacă avea în față pe Isus și pe Baraba, ar fi știut cu certitudine cine trebuia eliberat. Pilat intră și el în rândul celor slabi și dispuși la compromis. El nu are puterea să îi confrunte pe Iudei până la capăt și să fie credincios adevărului. Încearcă tot felul de metode de compromis: le cere lor să Îl judece, îi pune să aleagă între Isus și Baraba, poruncește

ca Isus să fie bătut în speranța că acest lucru îi va mulțumi pe Iudei. În cele din urmă, deși știe că Isus este nevinovat, este de acord cu răstignirea Sa. În fața acestui tablou mă întreb: cine era cel puternic? La prima vedere, Isus era cel slab care nu riposta, iar oamenii plini de sine și putere. Dar de fapt, oamenii erau cei slabi, care se umileau, care făceau lucruri împotriva conștiinței lor și propriilor lor convingeri.

Creștinismul a fost ironizat ca fiind religia celor slabi. Citind cele scrise de Ioan descoperim exact opusul: Isus este cel puternic, iar oamenii lamentabili de slabi. Tu cu cine ai dori să te asemeni? Cu Isus sau cu cei care L-au răstignit? Care ți pare că este mai puternic?

Și în acest pasaj autorul accentuează ideea împlinirii propriilor cuvinte ale lui Isus:

- Nouă nu ne este îngăduit de Lege să omorâm pe nimeni, i-au zis iudeii.
- Aceasta s-a întâmplat ca să se îplinească vorba prin care arătase Isus cu ce moarte avea să moară.

În Ioan 12, Isus spusese: *Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii – vorbind astfel, arăta cu ce moarte avea să moară.* Sunt două posibile interpretări. Prima evidențiază dimensiunea fizică. Isus, murind crucificat, avea să fie ridicat pe cruce deasupra pământului. Iudeii, cerând Romanilor să-L omoare, au împlinit cuvintele lui Isus, deoarece, răstignirea era obiceiul execuției romanilor, iudeii folosind mai des omorârea cu pietre. Legea stăpânirii romane nu permitea iudeilor să omoare pe cei condamnați. Acest lucru putea fi făcut doar de autoritatea romană. Iudeii ar fi putut sfida această lege (de exemplu cum au făcut la uciderea lui Ștefan din fapte cap.7), dar acest lucru ar fi putut atrage consecințe nefaste din partea autorității romane. A doua interpretare insistă pe dimensiunea spirituală. Moartea lui Isus era pentru păcatele oamenilor, era o jertfă de ispășire care izvora din dragostea tulburătoare a lui Dumnezeu pentru om. După înălțarea Sa la Tatăl, jertfa Sa avea să fie principalul motiv care îi va atrage pe oameni către un Dumnezeu care este dragoste. Această interpretare se armonizează mai puțin cu pasajul din Ioan 18:31-32. Aș putea doar să sugerez că discuția dintre iudei și Pilat ar evidenția nevinovăția lui Isus. Isus nu era pedepsit pe drept, El era nevinovat și împlinea astfel condiția esențială pentru a putea fi o jertfă pentru păcat. După cum animalul ce trebuie jertfit la Templu era fără cusur, Isus era fără păcat.

Dacă tabloul prinderii și judecării lui Isus are ca laitmotiv împlinirea cuvintelor lui Isus, tabloul răstigniri are ca și laitmotiv împlinirea profețiilor Vechiului Testament. Da, Isus și-a asumat destinul crucii, și a fost un actor conștient care știa mai dinainte ce i se va întâmpla. Dar nu a ales să moară așa de capul lui. Moartea Sa fusese de mult profețită în planul Tatălui revelat în Vechiul Testament. După cum suntem uimiți de precizia cu care s-au împlinit cuvintele rostite de Isus, la fel suntem uimiți de precizia împlinirii unor profeții rostite cu sute și mii de ani înainte. Iată detalii ale răstignirii care au rezonanțe cu profețiile din vechime:

Detaliul	Rezonanța profetică
Pe tăblița de deasupra crucii scria: Isus din Nazaret, Împăratul Iudeilor. Pilat ascultă de toate cerințele Iudeilor în acest capitol. Singura cerință pe care o refuză este să mai adauge pe tăbliță: El a zis...	Pe tăbliță era trecută de obicei și vina condamnatului. Vina lui Isus era identitatea Lui. Isus amintise că în Legea lor scria: M-au urât fără temei. Isus, era Mesia, Împăratul care își cerea dreptul la stăpânire. Acesta a fost adevăratul motiv pentru care a fost răstignit.

Isus a fost răstignit între doi tâlhari.	Isaia 53 ne spune că El a fost pus în numărul celor fărădelege.
Ostașii și-au împărțit hainele Lui și au tras la sorți pentru cea dintr-o singură bucată.	Ps.22, scris de David, anunța de mult acest lucru.
Isus spune că îi este sete, și i se dă să bea oțet.	Ps.69:21 anunța de mult: și când îmi este sete îmi dau să beau oțet...
Lui Isus nu i s-au zdrobit călcâiele ca celorlalți doi condamnați.	Ps.34:20 anunța acest lucru, precum și imaginea Mielului Pascal despre care Moise a poruncit: să nu zdrobiți nici un os! (Exod 12:46)
În schimb a fost străpuns cu o suliță, iar apa și sângele care au țâșnit au confirmat din punct de vedere legal și fără drept de tăgadă moartea fizică a lui Isus.	Zaharia vorbind despre întoarcerea finală a poporului Israel profetează: Vor vedea, vor plânge pe Cel pe care L-au străpuns. Deși un ostaș roman a avut sulița în mână, primii vinovați sunt considerați evreii. Ei L-au omorât prin mâna romanilor care s-au lăsat intimidați și manipulați.
Isus a fost așezat într-un mormânt nou, deosebit și înmiresmat ca un Rege adevărat.	Isaia 53 menționa de mult că mormântul lui a fost pus la un loc cu cei bogați. Iosif din Arimateea, și Nicodim, împlinesc această profecie. Ei ne aduc în atenție și o imagine tristă, dar plină de înțeles: cel care este ucenic de ascuns primește trupul neînsuflețit al lui Isus.

Ioan, ca martor ocular (vezi 19:35), insistă că:

- Suferința lui Isus a fost reală (de ce ar mai fi strigat mi-e sete, dacă, așa cum spun unii, suferința Lui nu ar fi fost reală în acele clipe, ci El ar fi fost doar duh și nu și trup!?)
- Isus a murit cu adevărat. De aceea învierea a fost cu adevărat o minune.
- Și poate cel mai important: Isus a murit după Scripturi!

Și această subsecțiune pune în lumină contrastul dintre Isus și oameni. De această dată contrastul este între egoismul uman și dăruirea de Sine a lui Isus. Dacă înaintea crucii, soldații romani împărțeau între ei hainele lui Isus, Isus de pe cruce, se gândea la viitorul pământesc al mamei Sale. Chiar în mijlocul celor mai cumplite suferințe Isus refuză să Se închidă în Sine și continuă să fie preocupat de împlinirea nevoilor celorlalți. El o încredințează pe Maria lui Ioan, ca să aibă grijă de ea. Omul este robit de egoism și atunci când îi merge bine. Când suferă, egoismul devine și mai accentuat. Isus a fost altfel. El și de pe cruce se gândea la ceilalți din jur. El murea pentru ceilalți. ***El era cu adevărat dragoste!***

